

“ĐI TÌM THỜI GIAN ĐÃ MẤT”

(Tâm Bút)

□

***/ Sài Gòn, thứ Tư 31/12/1975**

Từ mấy hôm nay, Nguyễn đòi về học trong trường đại học Vạn Hạnh. Mỗi chiều, ngồi trong quán café ABC đối diện bên kia đường, tôi vẫn ưa thích ngắm nhìn từ xa cái dáng cao gầy, khinh khoáng nổi bật hẳn trong làn sóng sinh viên đang đổ tủa ra.

Đôi mắt cuốn xoáy vào tôi, Nguyễn nói:

“Mấy Dì khi yêu ai, chắc không phải khổ như Mẫn. Mấy Dì đâu cần đến điếm hẹn, cứ bình tâm ở nhà, chờ người yêu đem xe hơi đến đón!”

Tôi cười mỉm.

Ôm ghì vòng lưng Nguyễn khi chiếc xe chàng phóng thật nhanh trên đường phố, tôi mang cảm tưởng hai chúng tôi giống như những con người đang đi tìm một chỗ dựa nhỏ nhoi trong cả một giòng sóng đảo điên dữ dội. Sự kiếm tìm tuyệt vọng mà điều đáp ứng chỉ có được ở một nơi chốn nào, khác với thế giới bây giờ đang hiện hữu.

Tại quán rượu ông già, Nguyễn báo cho hay mẹ Nguyễn đã vào Sài Gòn, nhưng vẫn bỏ đi chơi với tôi. Nguyễn nói:

“Hôm nay sinh nhật Mẫn, Nguyễn phải ra gặp để chúc mừng, làm sao ở nhà cho được?”

Tôi mặc cái áo xanh rêu rộng cổ, quần jean trắng, tóc dài tha thướt. Nhìn tôi, Nguyễn bật la lớn:

“Dáng dấp Mẫn phiêu bồng quá! Mẫn mới xứng đáng là người sinh ra để được hưởng hạnh phúc!”

Tôi cười:

“Sao vậy?”.

Nguyễn đáp ngay:

“Tại cái tài hoa của Mẫn”.

“Mẫn không hiểu?”

Nguyễn giải thích:

“‘Tài hoa’ thì thường ‘mệnh bạc’. Đó là quy luật bất công của Thượng Đế. Còn với Nguyễn, kẻ tài hoa phải xứng đáng được đền bù hạnh phúc. Những gì họ tạo ra đã đem lại cho đời biết bao giá trị. Tại sao họ phải cam đành nhận chịu đau khổ?”

Nét mặt Nguyễn trông chiều hớn hở:

“Xe MG mui trần mà không phải chính Mẫn, lại để một người đàn bà nào đó ngồi vào tay lái thì phí quá!”

Rồi Nguyễn mơ mộng:

“Mẫn kẻ mắt thật sành (đuôi con mắt dao cau của cô gái xứ Huế!), tô son màu bạc, mặc quần jean với áo cổ thật rộng. Chiếc xe Mẫn phóng nhanh trên đường phố, tốc bay xòa theo gió; Nguyễn ngồi cạnh, bao nhiêu người phải quay lại chiêm ngưỡng nhìn Mẫn.”

Tôi mỉm cười, nghe Nguyễn tiếp:

“Nguyễn ngó hiên hiên bề ngoài nhưng trong lòng là cả một bão tố. Nguyễn thích có vợ đi ra đường ai cũng thán phục. Nhưng vợ Nguyễn cũng sẽ là người đàn bà rất đảm đang nội trợ.”

Ngắm tôi thật sâu, Nguyễn nói:

“Từ Mẫn, Nguyễn nhìn được cái ước mơ hai mặt hoàn hảo ấy. Mẫn vừa phóng khoáng phiêu bồng, lại cũng vừa chất chiu nhỏ nhẹ. Tuy nhiên, sự chất chiu chỉ hiện hữu nơi Mẫn khi nào Mẫn gặp được người đàn ông yêu Mẫn và cũng được Mẫn yêu trọn vẹn.”

Tôi vẫn mỉm cười ngời nhìn khuôn mặt say sưa của Nguyễn. Trời chiều rất đẹp. Gió hiu hiu thổi. Những sợi nắng vàng còn đọng trên các cành cao của gốc sung già nơi đầu quán rượu.

Bỗng dưng, tôi đâm dè dặt:

“Mẫn có làm cho Nguyễn phải xấu hổ mỗi lần đi chơi cùng Nguyễn?”

Nguyễn lắc đầu, cầm tay tôi, vẻ thật trân trọng:

“Phải nói là Nguyễn xấu hổ khi không đủ điều kiện để làm phát triển những cá tính tự nhiên của Mẫn. Nguyễn nghĩ, Mẫn cần được hưởng hạnh phúc nhiều hơn bất cứ ai mới đúng.”

Trông Nguyễn dường say say. Một chút buồn ngây dại lấp ló trong đôi mắt.

Tôi ái ngại:

“Có phải Nguyễn say?”

Nguyễn lắc đầu mạnh mẽ:

“Không! Nguyễn không say vì rượu mà say vì hạnh phúc quá nhiều nhận được từ Mẫn.”

Và Nguyễn thêu dệt:

“Hôm nay trời quá đẹp. Nguyễn tưởng tượng mình đang có một cuộc sống bình dị, mỗi chiều sau buổi dạy, ghé ngang sạp lấy những tờ báo mang về nhà đọc. Vừa đọc vừa uống rượu. Nguyễn mà đọc báo, theo dõi tin tức, Mẫn có hỏi gì, Nguyễn cũng không trả lời đâu.”

Không dung, tôi nghe lòng buồn kỳ lạ. Nguyễn uống rượu ít khi say. Tuy nhiên hễ cứ mỗi lần say nhẹ thế này, bao nhiêu thực trạng được Nguyễn tỏ bày kín đáo. Khi ấy, Nguyễn hiện thân con người hiền hòa đơn giản, y hệt chàng Féron trong tác phẩm *Le Train*, để, không còn nữa bản chất điên đảo của một chàng trai mê Thúy Kiều, mê Tì Bà Nữ. Và hẳn nhiên, khi ấy, trong cái vòng trật tự êm đềm của cuộc đời Nguyễn, tôi chẳng thể nào tìm ra chỗ đứng, dù nhỏ nhoi khiêm nhường.

Đột nhiên Nguyễn nói:

“Nguyễn không nghĩ nổi điều Mãn có thể làm được một cách đều đặn những công việc của mọi người đàn bà bình thường. Dì Mỹ Châu ‘suốt nhà’ (quét nhà: theo giọng Huế), nấu cơm, điều ấy Nguyễn tin. Chứ còn Mãn, Nguyễn chỉ nghĩ được rằng Mãn sinh ra để đánh đàn, yêu đương và rong chơi ngày tháng.”

Tôi ngược nhìn Nguyễn mà thấy kỳ dị. Trong óc nhớ lại thật nhanh câu nói của người đàn ông Dalat năm cũ, y hệt câu nói bây giờ của Nguyễn.

Tôi hỏi:

“Vậy ra Nguyễn không tin Mãn làm được những việc của một người vợ, một người đàn bà nội trợ?”

“Có chứ! Xuất sắc nữa là khác nếu như Mãn muốn. Nhưng Mãn chỉ có thể làm được ‘một cách giỡn chơi’, hơn là đều đặn ngày này qua ngày kia.”

Môi cười Nguyễn thật đẹp:

“Vả lại, Mãn đánh đàn hay như thế, Nguyễn không nghĩ rằng Mãn sinh ra đời để làm một người đàn bà chỉ biết gom cuộc sống trong một mái hôn nhân đơn giản.”

Tôi nghe thật buồn:

“Nguyễn yêu Mãn mà còn nói về Mãn như thế, hà huống ông bà Nội?”

“Không, Mãn đừng nghĩ làm, tội nghiệp Nguyễn. Nguyễn chỉ mơ đem lại cho Mãn một cuộc đời an nhàn sung sướng. Mãn đã từng khổ đau nhiều quá. Mùa Noel vừa rồi cũng là một chứng minh rõ rệt. Nguyễn tin rằng nếu Mãn gặp được người đàn ông hiểu Mãn tận kẽ, Mãn sẽ thoát được ra ngoài những nỗi khổ đau.”

Giữa phố phường đông đảo, Nguyễn rồ mạnh ga cho chiếc xe phóng tới thật nhanh, rồi gò mình bẻ tay lái lách vào giữa những hàng xe trước mặt. Nguyễn nghiêng người la lớn:

“Mãn coi nè, Nguyễn lái MG có cừ không?”

Tôi ôm chặt vòng lưng Nguyễn, giọng cười vang cao âm điệu vui tươi cùng tột. Chẳng riêng Nguyễn, mà cả tôi cũng kỳ quặc trong hành động đem chính mạng sống của mình giỡn cùng cái chết.

Chiếc xe lạng đi một cách thật nguy hiểm. Tai nạn cầm bằng xảy ra trong đường tơ kẽ tóc. Ngang qua một ngã tư đèn đỏ, Nguyễn vượt chạy luôn. Công an thổi còi, Nguyễn đưa tay lên vẫy và vẫn không dừng lại.

Tôi cười rũ ra trên vai Nguyễn. Trong buổi chiều tàn, tự dung nghe tràn ngập trong tim một cảm giác sung sướng rất choáng ngợp mà trong đời chỉ đôi lần hiếm hoi mới bắt gặp được. Tôi ngẩn người, cố tìm cho ra danh xưng điều bất thường ấy...

Phải một lúc thật lâu, úp mặt lên lưng áo, ngửi mùi da thịt Nguyễn, hốt nhiên tôi mới chợt nhận rằng “chính tôi và Nguyễn đang vừa trải qua hạnh phúc cao vời của những kẻ điên.”

□

*(Đọc lại buổi chiều Feb. 26, 2021,
sau 45 năm chia cách).*

□